

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

11 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecătorii – Petru Moraru și Nadejda Toma,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocatul Ștefan Orbu în numele inculpatului și inculpatul Eugeniu Simonov și de reprezentantul legal al părții vătămate Alexandra Cojocari, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2014, în cauza penală în privința lui

Simonov Eugeniu Victor, născut la 10 septembrie 1982, originar și domiciliat mun. Chișinău, str. Alba-Iulia 194/1, ap. 43.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.09.2013 - 10.10.2013;

Instanța de apel: 21.11.2013.- 12.02.2014;

Instanța de recurs: 27.05.- 08.07.2014;

Instanța de apel: 23.09. - 30.10.2014;

Instanța de recurs: 21.01. - 11.03.2015.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 10 octombrie 2013, a fost încetat procesul penal în privința lui Simonov Eugeniu în baza art. 187 alin. (1) Cod penal, din motivul împăcării părților.

2. De către organul de urmărire penală, Simonov Eugeniu a fost învinuit în aceea că el, la 08 august 2013, aproximativ la ora 14.40, avînd scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, l-a ademenit pe minorul Cojocari Vladimir în parcul „Valea Morilor”, situat în mun. Chișinău, la intrarea din partea Universității de Stat din Moldova, unde în apropierea scărilor centrale, sub pretextul de a telefona, a însușit de la acesta telefonul mobil model „IPHONE 4G” de culoare neagră la prețul de 9880 lei MDL, apoi a părăsit locul comiterii infracțiunii, astfel cauzându-i părții vătămate o pagubă materială în sumă totală de 9880 lei.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal - jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvîrșit cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătatea persoanei și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Simonov Eugeniu să fie condamnat în baza art. 187 alin.(2) lit. e), f) Cod penal, la 6 ani închisoare, fără amendă, cu executarea pedepsei

în penitenciar de tip închis, pe motiv că instanța de fond nu a dat o apreciere corectă probelor acumulate de către organele de urmărire penală și examinate în instanța de judecată, care cu certitudine dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, calificând greșit acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (1) Cod penal.

Concomitent a menționat, că instanța de judecată nu a ținut cont de faptul, că în cadrul ședinței de judecată a fost constatat că inculpatul Simonov Eugeniu i-a aplicat o lovitură părții vătămate minore Cojocari Vladimir, iar determinarea prejudiciului material cauzat urma să fie apreciat de către partea vătămată sau părinții acestuia care au și procurat bunul sustras și nicidecum de către bunica acestuia care a fost recunoscută ca reprezentant legal al părții vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2014 a fost respins ca nefondat apelul, cu menținerea hotărârii atacate.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care, indicându-se temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei, invocând că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel, ceea ce echivalează cu nerezolvarea fondului apelului.

Mai mult, instanța de apel urma a ține cont de declarațiile părții vătămate minore și a reprezentantului legal al acesteia, Sitnicova Nina, date atât la sesizarea organului de urmărire penală cât și la audierea în calitate de parte vătămată, care au menționat, că prejudicial cauzat este considerabil, iar declarațiile date ulterior, în fața instanței de judecată, precum că prejudicial cauzat nu este considerabil, urmau a fi apreciate critic, deoarece inculpatul restituind prejudicial, și-a urmărit numai scopul de a-și ușura situația.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 08 iulie 2014, recursul declarat a fost admis, casată decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

În motivarea soluției adoptate instanța de recurs a menționat că, instanța de apel la examinarea apelului declarat de procuror nu a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală și nu a răspuns în modul convenit la toate motivele invocate de apelant.

La fel, motivarea instanței de apel nu a fost acceptată de instanța de recurs, deoarece contravine circumstanțelor cauzei, or din declarațiile date în prima instanță de către martorul Struțu Victor (f.d. 124 verso, Vol. I), precum și ale reprezentantului legal al părții vătămate minore – Sitnicova Nina (f.d. 121, Vol. I) rezultă că inculpatul Simonov Eugeniu i-a aplicat o lovitură peste față părții vătămate minore Cojocari Vladimir, care în cadrul faptei prejudiciabile poartă rolul de acțiune adiacentă, care nu contează când a fost realizată – pînă la deposedarea victimei de bunuri, concomitent cu aceasta sau nemijlocit după deposedare, important este că această acțiune adiacentă să fie realizată pînă la consumarea constrîngerii, avînd drept scop de a asigura săvîrșirea acțiunii principale – sustragerea.

De asemenea, instanța de apel, la stabilirea cuantumului prejudiciului cauzat prin comiterea infracțiunii de către inculpatul Simonov Eugeniu, urma a ține cont de valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, care este elev în clasa a X-a, se află la întreținerea părinților, iar

interpretarea instanței de apel precum că „în cazul în care familia părții vătămate minore Cojocari Vladimir și-a permis a procura un telefon mobil copilului în sumă de 9880 lei, această sumă nu poate fi considerată pentru ei una considerabilă”, a fost reținută de către instanța de recurs ca inacceptabilă.

Mai mult, însuși partea vătămată minoră Cojocari Vladimir, în procesul-verbal de sesizare a organului de urmărire penală (f.d. 4-5, Vol. I), ulterior în calitate de parte vătămată, a indicat permanent că prejudiciul cauzat prin comiterea infracțiunii de către inculpatul Simonov Eugeniu este pentru el unul considerabil, iar poziția reprezentantului legal, Sitnicova Nina în fața instanței de judecată referitor la faptul că suma de 9880 lei nu este un prejudiciu considerabil, urma a fi verificată și motivată convingător de către instanța de apel, ceea ce nu s-a efectuat, dar s-a acceptat nemotivat schimbarea poziției reprezentantului legal al părții vătămate, Sitnicova Nina după recuperarea daunei materiale.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2014, a fost admis apelul declarat de procuror, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, potrivit căreia Simonov Eugeniu a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, cu aplicarea art. 82 alin. (2) Cod penal, pentru recidivă deosebit de periculoasă, la 6 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, fără amendă.

Instanța de apel a constatat că, Simonov Eugeniu la 08 august 2013, aproximativ la ora 14.40, avînd scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, l-a ademenit pe minorul Cojocari Vladimir în parcul „Valea Morilor”, situat în mun. Chișinău, la intrarea din partea Universității de Stat din Moldova, unde în apropierea scărilor centrale, sub pretextul de a telefona, a însușit de la acesta telefonul mobil model „IPHONE 4G” de culoare neagră la prețul de 9880 lei MDL, după care cu scopul sustragerii telefonului mobil l-a lovit pe minorul Cojocari Vladimir peste față, apoi l-a împins, după ce a părăsit locul comiterii infracțiunii, astfel cauzându-i părții vătămate o pagubă materială în sumă totală de 9880 lei.

Astfel, instanța de apel cercetînd totalitatea probelor acumulate, prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și veridicității lor, a stabilit că vina lui Simonov Eugeniu în comiterea infracțiunii de jaf, este demonstrată integral, lipsind careva dubii în acest sens.

Instanța de apel a menționat că, instanța de fond eronat a exclus din încadrarea faptelor semnele calificative a infracțiunii - aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei și cauzarea de daune în proporții considerabile, calificând acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (1) Cod penal or, Simonov Eugeniu incontestabil a lovit partea vătămată Cojocari Vladimir, fapt prin care a aplicat violență nepericuloasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, pe de altă parte suma de 9880 lei pentru un copil minor care nu are surse proprii de existență și care de fapt depășește cuantumul a cel puțin două salarii medii pe țară indiscutabil va constitui o pagubă considerabilă, ori această pagubă este egală cu 500 unități convenționale de amendă pentru sancționare în cazul unei infracțiuni.

La individualizarea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75, 82 alin. (2) Cod penal, astfel, ajungînd la concluzia, că pedeapsa sub formă de închisoare, fără amendă, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis, va fi una corectă și echitabilă, fiind în limitele legii și coraport cu personalitatea inculpatului.

8. Avocatul Orbu Ștefan, în numele inculpatului, în temeiul pct. pct. 4), 5), 6), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, contestă cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței primei instanțe.

În motivare recurentul a invocat că, judecata a avut loc fără participarea interpretului și traducătorului, părții vătămate și că, instanța de apel a dat o încadrare juridică greșită circumstanțelor de fapt, or aceasta avea obligația să examineze cauza exclusiv pe principiile statuate de Lege, inclusiv cel al umanismului față de inculpat, precum și să se expună argumentat pe marginea încadrării juridice a faptei comise în baza art. 187 Cod penal și nu 190 Cod penal, fără a se limita doar la argumentul de recunoaștere a vinovăției parțial de către inculpat a faptei comise, cu atât mai mult că inculpatul de la început și pe tot parcursul cercetării cauzei nu a recunoscut comiterea jafului.

Subsidiar a mai menționat, că instanța de apel greșit s-a expus și asupra calificativului de pricinuire a daunei în proporții considerabile, or reprezentantul legal al părții vătămate, Sitnicova Nina, a declarat că paguba nu prezintă o valoare considerabilă deoarece telefonul a fost procurat de la piața din or. Sanct Petersburg, Federația Rusă, fiind un bun anterior folosit, iar părinții părții vătămate sunt asigurați material, tatăl activînd în funcție de manager de firmă, iar mama – stilist de coafură, prețul de 9880 lei, este greșit, suma reprezentînd prețul unui telefon nou, pe cînd acesta a fost procurat la mîna a doua, și nu în lei moldovenești dar în ruble rusești, iar raportul dintre rubla rusească și leu moldovenesc a fost calculat greșit de organul de urmărire penală în favoarea majorării nejustificate a pagubei.

La fel, telefonul mobil a fost procurat de părinți și nu de minorul Cojocari Vladimir, care se afla la întreținerea acestora, respectiv nu lucra și nici nu avea resurse personale de existență. Prin urmare valoarea pagubei urma a fi atribuită părinților, care au și fost recunoscuți cu statut de parte civilă pe dosar, și situația lor materială în raport cu paguba pricinuită a fost redată de reprezentantul legal recunoscut, Sitnicova Nina.

Este greșită și raportarea de către instanță a sumei de 9880 lei la cuantumul statistic al salariului mediu în Republica Moldova, deoarece partea vătămată și partea civilă sunt stabiliți cu traiul permanent în Federația Rusă și nu au careva legătură de cuantumul salariului mediu al Republicii Moldova.

Instanța de apel a admis o eroare considerabilă în ce privește partea motivată a deciziei pronunțate care contravine cu partea dispozitivă, indicînd în partea motivată că *„Analizînd circumstanțele stabilite, instanța de apel consideră că pedeapsa sub formă de închisoare fără amendă cu ispășirea în penitenciar de tip semiînchis va fi una corectă și echitabilă pentru Simonov Eugeiu, care este în limitele legii în raport cu fapta comisă și personalitatea inculpatului”* ca în final să decidă cu totul o altă sentință de condamnare conform art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal și art. 82 Cod penal la 6 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

La fel, este greșită deliberarea instanței asupra persoanei inculpatului, or Simonov Eugeniu de mic copil a rămas în grija și educația bunicii, după eliberarea din detenția anterioară a fost permanent în căutare de loc de muncă, fiind angajat în diverse servicii ocazionale, iar la momentul examinării cauzei era angajat în cîmpul muncii oficial.

8.1. Cojocari Alexandra, fără a invoca vreun temei din cele 16 prevăzute la art.

427 Cod de procedură penală, contestă cu recurs decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței primei instanțe.

În motivare a invocat că, pedeapsa aplicată inculpatului este prea aspră, or Simonov Eugeniu se căiește de cele comise și a recuperat prejudiciul cauzat.

Instanța de apel greșit nu a reținut declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate minore, Sitnicova Nina depuse în cadrul ședinței de judecată, deoarece acestea sunt corecte și reflectă pe deplin opinia părinților părții vătămate minore Cojocari Vladimir, fiind astfel încălcate drepturile de a participa la examinarea cauzei a cestora.

9. Pe marginea recursului a prezentat referință procurorul în Procuratura de nivelul Curții Supreme de Justiție, Suvac Nicolae, care a solicitat respingerea recursurilor, deoarece argumentele aduse pe marginea încălcării drepturilor inculpatului nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate.

10. Verificând argumentele invocate în recursuri în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

10.1. *Cu referire la recursul declarat de avocatul Ștefan Orbu în numele inculpatului și de inculpatul Eugeniu Simonov*

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În recurs sunt invocate prevederile art. 427 alin. (1) pct. 4), 5), 6), 12) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel dacă judecata a avut loc fără participarea procurorului, inculpatului, precum și a apărătorului, interpretului și traducătorului, când participarea lor era obligatorie potrivit legii, cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Raportînd normele date la situația în cauză, Colegiul constată că aceste motive nu și găsesc confirmare în speță, lipsind temeieri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor judecătorești.

Colegiul constată că instanța de apel, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificîndu-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atît pe cele obținute în procesul urmăririi penale, cît și în cadrul ședințelor de judecată, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui Simonov Eugeniu în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

Referitor la argumentul recurenților privind judecarea cauzei fără participarea interpretului și traducătorului, când participarea lor era obligatorie potrivit legii, deoarece Simonov Eugeniu este vorbitor de limba rusă, Colegiul penal îl reține ca neîntemeiat, or potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel

(f.d. 239-242, Vol. I) la întrebarea președintelui ședinței, atât inculpatul, cât și reprezentantul legal al părții vătămate, au comunicat că nu posedă limba de stat și au nevoie de serviciile unui interpret, din care motive s-a dispus invitarea în ședința de judecată a interpretului Guzun Diana.

Colegiul penal reține ca neîntemeiat și argumentul recurențelor privind faptul că instanța de apel a examinat cauza fără citarea legală a părții vătămate, deoarece la examinarea cauzei în instanța de apel a fost prezent reprezentantul legal al părții vătămate minore Cojocari Vladimir, Sitnicova Nina, care a fost recunoscută în calitate de reprezentant legal al minorului Cojocari Vladimir, potrivit ordonanței de recunoaștere în calitate de reprezentant legal din 09.08.2013 (f.d. 13, Vol. I).

În recurs este invocat faptul că, instanța de apel a admis o eroare considerabilă în ce privește partea motivată a deciziei pronunțate care contravine cu partea dispozitivă, indicând în partea motivată că „*Analizînd circumstanțele stabilite, instanța de apel consideră că pedeapsa sub formă de închisoare fără amendă cu ispășirea în penitenciar de tip semiînchis va fi una corectă și echitabilă pentru Simonov Eugeniu, care este în limitele legii în raport cu fapta comisă și personalitatea inculpatului*” ca în final să decidă cu totul o altă sentință de condamnare conform art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal și art. 82 Cod penal la 6 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Colegiul menționează că, infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale.

Astfel instanța de apel, constatînd, prin probele examinate, vinovăția lui Simonov Eugeniu de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, a stabilit o pedeapsă sub formă de închisoare fără amendă, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Articolul 72 alin. (3) Cod penal, stipulează că, pedeapsa cu închisoare în penitenciare de tip semiînchis execută persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni ușoare, mai puțin grave și grave, săvârșite cu intenție.

Potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunile grave se consideră faptele pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen de pînă la 12 ani inclusiv.

Ulterior, la stabilirea pedepsei definitive, instanța de apel a ținut cont de faptul că, inculpatul are antecedente penale nestinse pentru săvîrșirea altor infracțiuni cu intenție și potrivit prevederile art. 82 Cod penal, a stabilit inculpatului Simonov Eugeniu, pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, fără amendă, cu executarea în penitenciar de tip închis, or art. 72 alin. (4) Cod penal, prevede că, în penitenciare de tip închis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și persoanele care au săvîrșit infracțiuni ce constituie recidivă.

În textul recursului este invocat faptul încălcării prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, care prevede că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Potrivit art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei

prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Sub acest aspect, reieșind din sensul legislației în vigoare, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial, iar instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Însă, pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seamă de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă faptei i s-a dat o încadrare juridică în baza altei norme penale, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Acest temei nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului dat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurenți.

La caz, se constată că instanța de apel a cercetat toate probele administrate în cauză și le-a dat o apreciere obiectivă, care în ansamblul, au confirmat vinovăția inculpatului în baza art.187 alin.(2) lit. e), f) Cod penal, jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătatea persoanei și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

De asemenea, Colegiul penal constată că, instanța de apel, invocând corect comentariile din literatura juridică de specialitate, la analiza elementelor componente ale infracțiunii de jaf, întemeiat a ajuns la concluzia că, în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal.

Obiectul juridic special al infracțiunii incriminate are un caracter complex: *obiectul juridic principal* al infracțiunii prevăzute la lit. e) alin.(2) art.187 Cod penal, îl formează relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile; *obiectul juridic secundar* îl constituie relațiile sociale cu privire la integritatea corporală a persoanei (în cazul aplicării violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei) sau libertatea psihică (morală) a persoanei (în cazul amenințării cu aplicarea unei asemenea violențe).

Noțiunea „violență nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei” trebuie înțeleasă în felul următor: cauzarea intenționată a leziunilor corporale, care nu a avut drept urmare nici dereglarea sănătății, nici pierderea capacității de muncă, ori aplicarea intenționată a loviturilor sau săvârșirea altor acțiuni violente care au cauzat o durere fizică, dacă acestea nu au creat pericol pentru viața și sănătatea victimei, iar prin „amenințarea aplicării violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei” trebuie de înțeles acea formă a violenței psihice, care presupune efectuarea de către făptuitor a unui act de natură să inspire victimei temere, care o pune în situația de a nu mai avea resursele psihice necesare pentru a rezista constrângerii.

Nu contează dacă violența, cu care se amenință, se preconizează a fi aplicată chiar de către cel care amenință sau de către o altă persoană.

Amenințarea trebuie să aibă un caracter real și imediat și, se poate realiza pe cale verbală, în scris, prin gesturi, prin atitudini, prin acțiuni concludente etc.

Așadar, în ipoteza examinată, obiectul juridic secundar al infracțiunii de jaf are un caracter alternativ, care se datorează caracterului alternativ al modalităților acțiunii adiacente din cuprinsul faptei prevăzute la lit. e) alin. (2) art.187 Cod penal.

Latura obiectivă a infracțiunii de jaf are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea de luare ilegală și gratuită; 2) urmările prejudiciabile sub formă de prejudiciu patrimonial efectiv; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile; 4) modul deschis.

Infracțiunea de jaf este o infracțiune materială și se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria sa dorință.

Latura subiectivă a infracțiunii de jaf se manifestă, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă. La calificare, este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate.

Subiectul faptei infracționale analizate este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 14 ani.

Așadar, Colegiul penal reține, ca fiind corectă concluzia instanței de apel referitor la faptul că, Simonov Eugeniu a sustras în mod deschis telefonul aplicând totodată o lovitură cu palma peste față părții vătămate minore Cojocari Vladimir, cauzând-i ultimului o pagubă considerabilă.

Colegiul menționează că nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, nu echivalează cu achitarea acestuia de vreme ce probe pertinente și concludente dovedesc cu certitudine vinovăția acestuia în comiterea faptei incriminate.

În același context, Colegiul menționează că, instanța de apel întemeiat a reținut că, pentru un copil minor care nu are surse proprii de existență, suma de 9880 lei constituie un prejudiciu considerabil, or însuși partea vătămată minoră Cojocari Vladimir, în procesul-verbal de sesizare a organului de urmărire penală (f.d. 4-5, Vol. I), ulterior în calitate de parte vătămată, a indicat că prejudiciul cauzat prin comiterea infracțiunii de către inculpatul Simonov Eugeniu este pentru el unul considerabil.

La fel, instanța de recurs, menționează că din textul recursului se evidențiază că recurenții își motivează recursul și prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, or, motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, astfel, criticele formulate de recurenți nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârilor recurate, ca fiind ilegale.

Totodată, din procesul-verbal al ședinței instanței de apel și, textul deciziei adoptate în cauză, rezultă că instanța de apel la judecarea apelului, a respectat prevederile art.art. 415, 417 Cod de procedură penală, întemeindu-și concluziile pe probele legal administrate și verificate în ședința de judecată a instanței de apel.

În atare circumstanțe, raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărârilor adoptate în prezenta cauză penală și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului declarat de avocatul Ștefan Orbu în numele inculpatului și de inculpatul Eugeniu Simonov, ca fiind vădit neîntemeiat.

10.2. Cu referire la recursul declarat de Alexandra Cojocari

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că recursul nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut, prevăzute în art. 429 și 430.

Potrivit art. 401 raportat la art. 421 Cod de procedură penală, pot declara recurs ordinar procurorul, inculpatul, partea vătămată, partea civilă și partea civilmente

responsabilă, martorul, expertul, interpretul, traducătorul și apărătorul, orice persoană ale cărei interese legitime au fost prejudiciate printr-o măsură sau printr-un act al instanței, iar în numele inculpatului, părții vătămate, părții civile și părții civilmente responsabile – și apărător sau reprezentantul lor legal.

În conformitate cu art. 77 Cod de procedură penală, reprezentanți legali ai părții vătămate sunt părinții, tutorii sau curatorii lui, care reprezintă în procesul penal interesele participanților la proces minori sau iresponsabili.

Potrivit actelor din dosar, în calitate de reprezentant legal a părții vătămate minore Cojocari Vladimir a fost recunoscută bunica acestuia, Sitnicova Nina (f. 15-16, Vol. I), cu acordul părinților minorului Cojocari Serghei și Cojocari Alexandra (f.d. 12, Vol. I).

Colegiul penal reține că, Cojocari Alexandra, potrivit ordonanței de recunoaștere în calitate de parte civilă din 14.08.2013 (f.d. 60, vol.I), a fost recunoscută în calitate de parte civilă și dînsa, potrivit art. 421 raportat la art. 401 Cod de procedură penală, urma să conteste decizia instanței de apel doar în latura civilă.

Însă ținînd cont de faptul că în prezenta cauză penală nu a fost înaintată acțiune civilă, Cojocari Alexandra nu poate fi titular al dreptului de recurs ordinar, or partea civilă nu are dreptul de a declara recurs cu privire la încadrarea juridică a faptei sau la individualizarea pedepsei etc.

În consecință, raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal conchide că recursul ordinar declarat de Cojocari Alexandra, este inadmisibil.

11. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ștefan Orbu în numele inculpatului și de inculpatul Eugeniu Simonov, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2014, în cauza penală în privința lui *Simonov Eugeniu Victor*, ca fiind vădit neîntemeiat și al reprezentantului legal al părții vătămate Alexandra Cojocari, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2014, deoarece nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 09 aprilie 2015.

Președinte	/semnătura/	Nicolae Gordilă
Judecători	/semnătura/	Petru Moraru
	/semnătura/	Nadejda Toma

**Copia corespunde originalului,
Judecător**

Petru Moraru